

M 447158

PREPROSTE BESEDE

99950/1130
1983/84

številka 1

S

V

R

Z

J

S

S

S

P

S

D

N

Pa

Va

St

Pa

Ža

Še

Za

So

Lj

Ni

Ji

Bo

Ig

Ve

Lj

Sp

no

pa

bi

SPOMINI NA ROJSTVO NAŠE DOMOVINE

Moj mož dr. Pavel Lunaček - Igor je bil izredno skromen človek. Razumljivo je, da zaradi te svoje lastnosti ni veliko govoril o sebi. Zato s poti na II. zasedanje AVNOJ lahko posredujem le nekaj utrinkov. Na Kočevskem zboru je bil Igor med drugimi tovariši izvoljen kot delegat za II. zasedanje AVNOJ. Zelo težko mu je bilo zapustiti ranjence, v sicer dobro skritih barakah, ki jih je zanje zgradil z lastnimi rokami, saj so bili ranjenci njegova največja skrb. Ker pa se ni nikoli podrejal lastnim željam, je nenaden odhod v neznano sprejel mirno, zavedajoč se pomembnosti dogodka, ki je bil pred njim.

V prvi tretjini novembra 1943 se je z drugimi delegati podal v visokem snegu in mrazu, z nekoliko hrane v nahrbtniku, na naporno, a zelo pomembno pot. Vojaško vodstvo karavane je bilo zaupano generalu Jaki Avšiču. Tovariši so bili razvrščeni po abecednem redu. Na tej poti je bilo le 16 slovenskih delegatov, čeprav je bilo izvoljenih precej več. Iz različnih vzrokov vsi niso mogli na pot.

Na tej poti je delegate spremljala skupina slovenskih in hrvaških partizanov. Veliko so hodili peš, v dežju, snegu in mrazu, v neprestani nevarnosti in često lačni. Preko rek so se v majhnih skupinah prepeljevali v starih čolnih. Tudi tovornjaki so jim bili tu in tam na razpolago, le-te pa je bilo treba večkrat porivati, ker so obtičali v snegu. Igor je vse težave vdano prenašal. Vse njegovo življenje je bilo posvečeno skrbi za tovariše. Ko so hodili po Hrvaški, kjer je takrat razsajal tifus, je tovariše opozarjal na hudo bolezen in jim dajal navodila. Kam jih bo pripeljala dolga pot, so zvedeli šele v Bosni. Na poti se je precej pogovarjal z dr. Marjanom Breljem in s pesnikom Edvardom Kocbekom. S Kocbekom, ki je vso pot pisal dnevnik, sta se pogovarjala o vojni in o času, ko ne bo več vojne. Porajala so se jima velika vprašanja, kaj vse bo treba narediti in spremeniti, da bo v osvobojeni domovini življenje tako, kot si ga borci predstavljajo. Često se je Igor spomnil vseh tistih dobrih ljudi, ki so jim na tej poti nudili hrano, zavetje in dobro besedo. Spominjal se je slikarja Božidarja Jakca in težke prtljage, kajti nosil je s seboj vse potrebno za slikanje. Nasmehnil se je ob spominu na tovariša, ki je ob vsakem nerodnem koraku mislil, da si je zlomil nogo in je klical Igorja, naj mu pomaga.

Na tej poti ni bilo večjih poškodb ali bolezni. Nekoč so ga prišli iskat partizani, naj gre z njimi k neki bolni ženi. Povedal mi je, kako toplo mu je bilo pri srcu, ker je lahko pomagal.

Ni mogel pozabiti silovitega navdušenja, ko so v dvorano prišli tovariš Tito, dr. Ribar in drugi člani Vrhovnega štaba. Prav tako navdušenje je bilo med vsemi prisotnimi, ko so tovariša Tita imenovali za maršala. Zlasti pa je Igorju ostala v spominu žalost na obrazu dr. Ribarja, ki je takrat izgubil svojega dragega sina Iva - Lolo. Občudoval je tiho bolečino in junaško premagovanje dr. Ribarja, ki je kljub sinovi smrti kot predsednik vodil II. zasedanje AVNOJ. Nadvse pa je bilo ganljivo slovo dr. Ribarja ob krsti pogumnega sina.

Ob koncu bi rada omenila še tole: Od hrane, ki so jo dobili delegati za dolgo pot, je Igor kljub lakoti prihranil eno mesno konzervo in jo prinesel zopet na Rog, kar je bilo za tiste čase gotovo edinstveno dejanje.

Anica Lunaček

SPREJEM CICIBANOV V PIONIRSKO ORGANIZACIJO NA PRULAH

Bilo je še nekaj dni pred pionirskim praznikom. Že nekaj časa sem cicibane pripravljala na ta dan. Ponavljali smo pionirsko zaobljubo. Kar dobro so jo že znali. Vsi so se veselili obiska v pobrateni krajevni skupnosti Prule, kamor je naše cicibane povabil tamkajšnji pionirski odred. Ko smo prišli na Prule, smo bili v šoli nekaj časa v knjižnici in po razredih, potem pa je bila proslava. Tam so bili naši in prulski cicibani sprejeti v pionirsko organizacijo. Po proslavi je bilo tudi kosilo, seveda so se novi pionirčki tudi slikali, potem pa smo šli malopu Ljubljani in zavili v otroški kino Mojca. Tam smo gledali film Pastirci. Ko smo se vračali domov, je bila že noč.

Za vse, posebno pa še za pionirčke, je bil to nepozaben dan.

Marjanca Cugelj, 7. razred

PIONIRSKI VAŠKI ODBOR STRAŽA

Pionirski vaški odbor Straža deluje že drugo šolsko leto. Mentorica vaškega odbora je naša razredničarka. Izvolili smo tudi predsednico. V vaški odbor Straža sva se vključila tudi moja sestra in jaz, čeprav nisva iz vasi Straža, ampak iz bližnjega Brinja. To je majhen zaselek. Otroci se največ družimo s tistimi s Straže. Pionirski vaški odbor straža ima deset članov. Na Straži je tudi spominsko obeležje, postavljeno dvema padlima borcema. In prav urejanje tega obeležja je glavna naloga našega vaškega odbora. Večkrat pa se skupaj tudi igramo.

Marjan Ruperčič, 5. razred

SPET SEM SE SREČALA S PRULČANI

Krajevna skupnost Šentrupert je pobratena s krajevno skupnostjo Prule. Tudi pionirska odreda obeh šol sta pobratena. Na Prulah sem bila prvič, ko sem hodila v četrti razred.

Letos pa smo se oglasili pri Prulčanih, ko smo se udeležili pohoda po poteh partizanske Ljubljane.

Tovarišica, ki vodi pionirsko organizacijo na šoli, predstavnik krajevne skupnosti ter še drugi Prulčani so nas vljudno sprejeli. Ko smo se vrnili s pohoda, se je predstavnik krajevne skupnosti tovariš Benjamin Kunaver z nami pogovarjal. Pripovedoval nam je tudi o okupirani Ljubljani, ki je bila med vojno obdana z bodečo žico. Nato so nas še fotografirali. Tovarišica Viljenka nas je povabila tudi na kosilo, s katerim smo bili vsi zelo zadovoljni.

Milena Kotar, 7. razred

OBISKAL SEM TOVARNO AGROSTROJ

Obrat Agrostroj so zgradili pred približno štirimi leti. Sedaj je v njem zaposlenih okrog petinsedemdeset delavcev.

Nekega dne sem šel z očetom v skladišče. Videl sem veliko različnega materiala: vijake, cevi, aluminij, plin, rokavice... Potem sem šel še v obrat. Tam je zelo hrumelo in ropotalo. Ko sem odprl vrata livarne, mi je vročina kar udarila v obraz. Delavci so vpili, ker je močno bobnelo, in s kleščami prijemali odlite predmete. Nato sem šel še v oddelek, kjer so te predmete stružili in brusili. Tam je bilo tiše in tudi hladneje. Dišalo je po kislini, s katero so hladili stružne nože. Ko sem se vračal, sem šel skozi večji prostor, kjer so varili in zlagali te predmete.

Ob tem "potepu" po tovarni sem občutil, da življenje delavcev ni lahko, še posebno naporno pa je v livarni.

Jožko Brčar, 8. razred

KOPAL SEM V VINOGRADU

Pri nas doma imamo tudi nekaj vinograda, katerega skrbno obdelujemo. Ko smo v vinogradu kopali, sem pri kopanju pomagal tudi jaz. Včasih mi je kdo rekel, da poskakujem kot zajec. To je bilo skoraj res. Če sem hotel kopati dovolj globoko, sem moral namreč kar dobro udariti. Ko sem trto odkopal, sem pogledal, če ima trta kaj koreninic plitvo. Če jih je imela, sem jih z nožem odrezal. Ko smo bili gotovi, so me bolele roke in noge, a sem bil vesel, da sem lahko kopal, saj sem se tako počutil bolj moškega, ker je kopanje v vinogradu težko delo. Odločil sem se, da bom odslej vedno tudi jaz kopal v vino-

gradu, da bom pri tem delu razbremenil mamo in očeta.

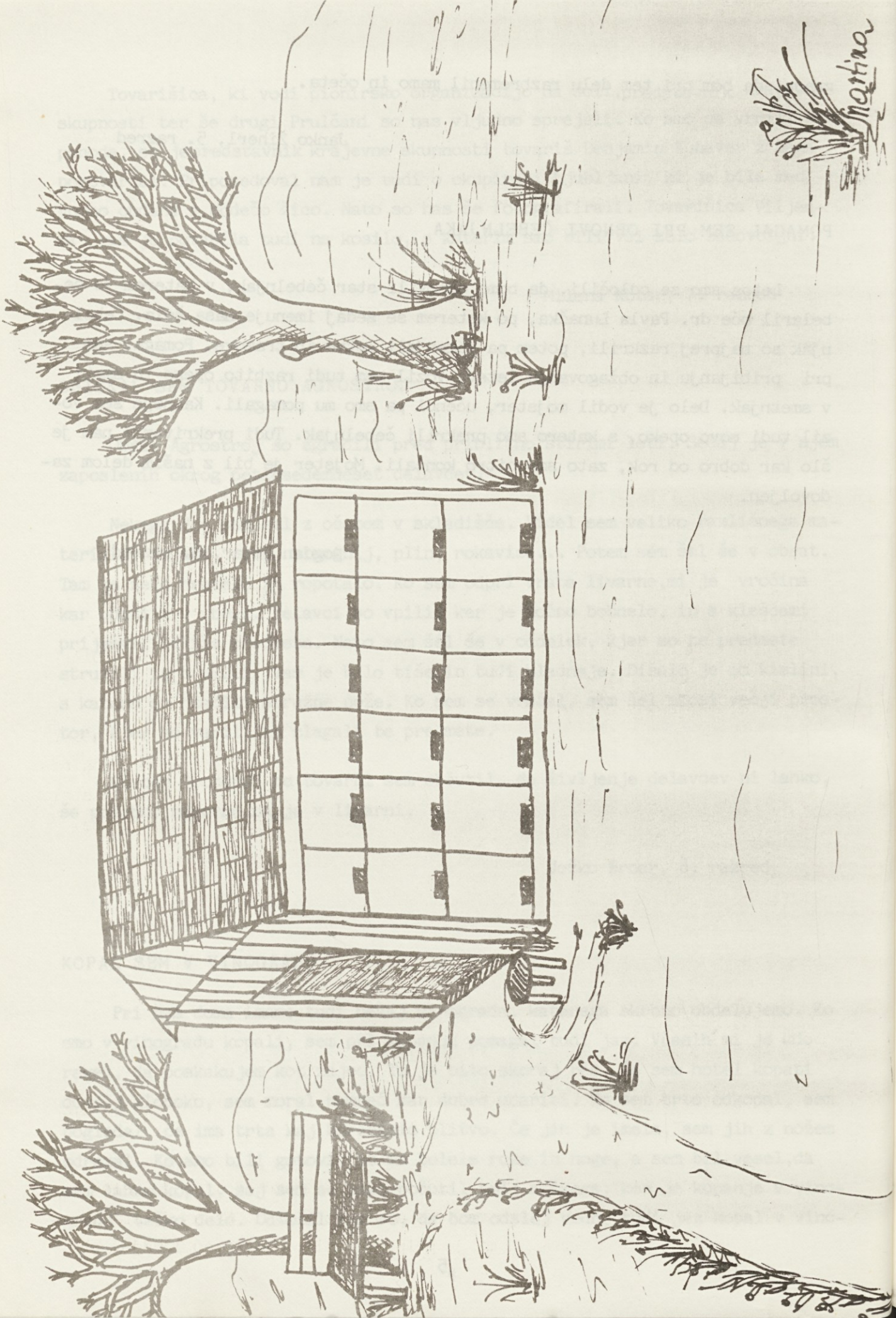
Janko Ziherl, 5. razred

POMAGAL SEM PRI OBNOVI ČEBELNJAKA

Letos smo se odločili, da bomo obnovili star čebelnjak, v katerem je čebelaril oče dr. Pavla Lunačka, po katerem se sedaj imenuje naša šola. Čebelnjak so najprej razkrili, potem pa zamenjali letve in tramove. Pomagal sem pri pribijanju in obžagovanju letev. Vozil sem tudi razbito opeko in smeti v smetnjak. Delo je vodil mojster, učenci pa smo mu pomagali. Kasneje sem vozil tudi novo opeko, s katero smo prekrili čebelnjak. Tudi prekrivanje nam je šlo kar dobro od rok, zato smo hitro končali. Mojster je bil z našim delom zadovoljen.

Bogdan Brcar, 6. razred

Martina

PREDAVANJE V TEDNU RDEČEGA KRIŽA

V tednu Rdečega križa nam je predavala dijakinja Srednje šole zdravstvene usmeritve iz Novega mesta. S predavanjem je opravila del svoje prakse.

Dijakinja je govorila o poškodbah z elektriko, o tem, kako oskrbimo utopljenca, nezavestnega in človeka s poškodovano hrbtenico.

Položaj poškodovanca nam je tudi pokazala.

Najbolj sem si zapomnila položaj nezavestnega in kako je treba ravnati z utopljencom.

Morda mi bo tako predavanje koristilo, čeprav si ne želim, da bi naletele na take nesreče.

Marjanca Cugelj, 7. razred

RADA HODIM K ZOBOZDRAVNIKU

Nekega dne mi je mamica rekla, da bi šli k zobozdravniku. Zelo sem bila vesela, ker se zobozdravnika nič ne bojim.

Ko sva prišli v zdravstveni dom, sva sedli v čakalnico. Prišla je sestra in pobrala zdravstvene izkaznice. Nato sva se z mamo pogovarjali. Kmalu pa nam je sestra poklicala. Odšli sva v ordinacijo. Najprej sem jaz sedla na stol. Zdravnica mi je pogledala zobe. Vse sem imela zdrave. Nato je sedla mamica. Njej je zobozdravnica zaplombirala en zob. Potem sva odšli.

K zobozdravniku rada hodim.

Mateja Bizjak, 3. razred

MOJA STARA MAMA ŽIVI V DOMU ZA OSTARELE

Moja stara mama si je zlomila nogo, zato je odšla v bolnišnico. Ker smo vsi njeni domači v službi ali v šoli, je odšla v dom za ostarele.

Tam se zelo dobro počuti. Vsako nedeljo jo obiščemo. Dom mi je zelo všeč. V tisti sobi, kjer je stara mama, sta še dve ženski. Sedaj je stara mama prišla za nekaj časa domov in mi je pripovedovala, kakšni so ljudje, ki

ki živijo v domu. Nekateri so težki invalidi, saj so celo brez rok, drugi pa tudi brez nog.

Stara mama ima v domu za ostarele mnogo prijateljic. Staro mamico imam zelo rada, zato sem vesela, da jo lahko večkrat obiščem. Vsi smo zadovoljni, da se v domu za ostarele dobro počuti.

Melita Zupančič, 4. razred

DRUŽINSKO SREČANJE

V vasi Okrog nad Šentrupertom smo imeli prvega maja družinsko srečanje Končinovih. Zbrali so se vsi bratje in sestre mojega starega očeta s svojimi družinami. Skupno število udeležencev je bilo 89. Najstarejša udeleženka družinskega srečanja je imela 75 let, najmlajša pa eno leto.

Udeleženci srečanja so pričeli prihajati v rojstno hišo družine Končinovih v dopoldanskih urah. Vsak si je najprej ogledal družinsko rojstno hišo, kjer so bile razstavljene fotografije naših prednikov in vseh pomembnejših dokumentov: poročni listi, rojstni listi, oporoke, kupoprodajne pogodbe in druge listine. Po končanem skupnem kosilu je stric mojega očeta s prisrčnimi besedami orisal življenjsko zgodbo svojih staršev, mami v spomin pa je spesnil lepo pesem. Sledilo je družinsko fotografiranje, prijetni pogovori, petje, ples in kolo okrog naše hiše in vaške cerkve. Vsi smo se prijetno zabavali in poglobili še trdnejše družinske vezi. Mlajši smo se videli prvič.

Vsem je bilo žal, da je dan tako hitro minil. Pozno v noč smo se razšli, z željo, da se bomo čez pet let ponovno srečali na Okrogu.

Na srečanje nas bo spominjala tudi posebna značka.

Peter Končina, 5. razred

MOJ BRATEC

Moj bratec je priden,
pa tudi poreden zna biti.
Včasih pa je navihan,
kar se le da.

Kadar je vesel,
se smeje.
Kadar je žalosten,
le otožno mrmra.
Kadar ga pobožam,
se mi veselo smehlja.

Na sprehodih mi nagaja
in na sosedov travnik uhaja,
čeprav ve,
da tega ne sme.

Ko se igrava,
sva vesela,
ker se rada imava.

Jože Radovan, 6. razred

PRAZNOVANJE

Na praznovanje povabim
vse znance,
vse domače
in vse iz bližnje vasi.
Na praznovanju jemo
torto, potico, kokoš, kruh
in še druge dobre jedi.
Ob praznovanju darila dobim.
Vsem se zahvalim.
Takrat je lepo,
zato se praznovanja veselim.

Andreja Ruperčič, 3. razred

hopa k.

TEŽAVE Z MLADIMI PUJSKI

Neko nedeljo je svinja skotila mladiče. Imela jih je devet. Enega je vrgla ob steno, drugega pa je pohodila, da je takoj poginil. Nekaj dni smo imeli znjo velike težave, zato smo poklicali živinozdravnika. On jo je pogledal, nato pa ji je dal dve injekciji. Rekel je, naj jo pogladimo, da bo mirna in šele ko bo legla, naj spustimo k njej mlade prašičke. Prvič sem tudi jaz pomagala, ko smo jih spuščali.

Bilo je težko. Naslednjič pa je bilo že bolje. Ko sem nekajkrat pomagala, sem znala že sama. Oče in mati delata v izmeni. Ko gre oče v službo in se mu mudi, jaz spustim prašičke. Ko se najedo, svinja kar vstane, prašički pa gredo v svoj prostor.

Vesela sem, da tudi jaz lahko kaj koristnega delam pri živalih, ki so v našem hlevu.

Damjana Bartolj, 4. razred

BILA SEM ŽALOSTNA

Aprila je imela naša ovca mladiče. Najprej je skotila enega mladiča. Hitro sem ga obrisala in ga dala k ovci. Čez nekaj časa je imela še dva. Za tri mladiče ni imela zadosti mleka, zato sem dvema dajala jaz hrano po steklenici. Čeprav sem imela z njima veliko skrbi, sta po dveh dneh poginila.

Zjutraj, ko sem vstala in sem mislila, da jima bom dala mleko, sta mrtva ležala na tleh.

To je bil zame in za mlajšo sestro udarec.

Marjeta Golob, 4. razred

PREGNALI SMO STEKLO LISICO

Tudi v naše kraje se je zelo razširila steklina. Tudi jaz sem jo občutila.

Nekega dne, ko sva z mamo grabili listje in pospravljali okoli hiše, sem

naenkrat kot okamenela obstala in zakričala: "Mami, lisica je šla k psu!" Prijela sem nečakinjo in z mano smo zbežale v hišo. Videla sem, kako se je lisica šopirila pred našim psom in mu kazala zobe. Tudi pes se je zaganjal vanjo. Takoj nam je bilo jasno, kaj je in mama je hitro poklicala lovca. Ko je prihitel lovec, je lisica že odšla v gozd. Lovec je šel pogledat v gozd, a ni bilo o njej ne duha ne sluha. Nato se je odpeljal domov in rekel, če bo lisica še prišla, naj ga hitro pokličemo. Čeprav prestrašeni, sva s sestro nato naprej grabili in pospravljali ob cesti. Kar naprej sem gledala okrog. Mama je zaprla psa. Ko sem čez nekaj časa spet pogledala okrog, zagledam lisico, ki se je po cesti bližala nama. Pograbila sem vile in s sosedovimi otroki smo lisico začeli poditi. Kmalu se nas je zbralo že okrog deset, ki smo preganjali lisico. Medtem je sestra poklicala lovca. Ko smo lisico preganjali že več kot en kilometer daleč, je prihitel lovec in lisico ustrelil. Zelo smo se oddahnili, da smo se lisice rešili. Čez nekaj časa smo dobili brzojavko, da moramo psa ubiti, ker je bila lisica stekla.

Barica Rugelj, 6. razred

MUCA IN MIŠKA

Muci diši miška.
Brž v klet hiti,
kjer mišk kar mrgoli.
Muca pri luknji stoji.
Miška se prikaže
in muca jo ulovi.
Z veseljem jo pojest hiti
in lačna nič več ni.

Andreja Ruperčič, 3. razred

LASTOVKA

Spomladi lastovka se vrne,
na cvetočo vejo sede,
pomladno pesem zažvrgoli
pa v naš stari hlev zleti.
Tam si novo gnezdo dela.

Imela bo veliko dela. Janko Zihnerl, 5. razred

MUCA

Učenci 6. razreda so obiskali ljudsko knjižnico v našem kraju. Vodi jo knjižničarka gospodinja Malina. Najstarejša knjiga je to delo knjižček. Poleg te knjige je v knjižnici še veliko drugih knjig ter nam je tudi pomagala razlagati in odgovoriti na vsa naša vprašanja. Zmeraj se pri njih zadržuje, jih varuje, greje in z mlekih prehranjuje.

Andreja Ruperčič, 3. Razred

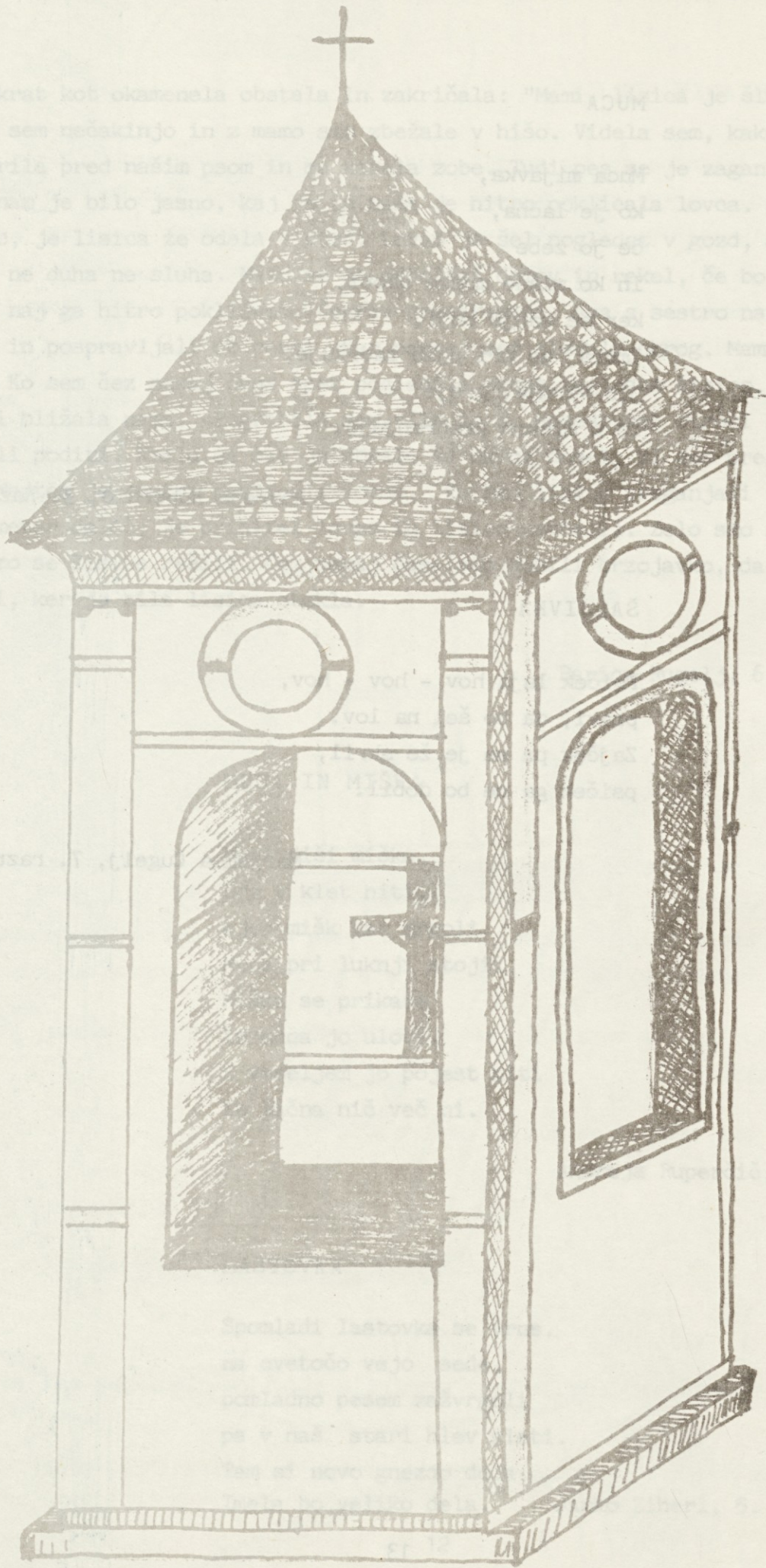
ŠALJIVKA

Ko je bil v knjižnici, pravi, da bo šel na lov. Zajček pa se je že skrnil, psiček ga ne bo dobil.

Marjanca Cugelj, 7. razred

PREDSTAVITEV KNJIGE MAJHEN ŠLOVEK NA VELIKI POTI

Prvič se je predstavila v našem kraju nova knjiga. To je bila knjiga o Majhen Šlovek na veliki poti. Bila je pri Mladinski knjižnici. Knjiga je delo avtorice, ki se imenuje ...

BRANKA

OBISK V LJUDSKI KNJIŽNICI

Učenci 6. razreda smo obiskali ljudsko knjižnico v našem kraju. Vodi jo kmečka gospodinja Malči Kostevc iz vasi Straža. Zanj je to delo konjiček.

Najstarejša knjiga v knjižnici je iz leta 1900. Poleg te knjige je v knjižnici še veliko različnih knjig. Knjižničarka nam je razlagala o pomenu knjig ter nam je tudi svetovala, naj si jih veliko preberemo, saj nam bo to koristilo.

Veliko učencev je sklenilo, da bodo hodili v knjižnico in brali knjige. Tudi jaz sem sklenil, da bom še kdaj obiskal knjižnico, v kateri sem bil prvič.

Jože Radovan, 6. razred

OBISK KNJIŽNEGA SEJMA

Ko je bil 6. slovenski knjižni sejem, smo se nekateri člani novinarskega krožka in učenci, ki obiskujemo dodatni pouk pri slovenskem jeziku, odpeljali v Ljubljano. Že ob vstopu v Cankarjev dom se je trlo učencev osnovnih in srednji šol ter drugih obiskovalcev sejma.

Najprej smo v okrogli dvorani prisostvovali predstavitvi Pomurske založbe iz Murske Sobote, nekaterih njenih knjig in avtorjev. Poslušalci smo bili večino učenci osnovnih šol. Odrasli so se kar čudili naši zavzetosti pri poslušanju. O tej založbi sem zvedela veliko zanimivega, saj prej o njej nisem skoraj nič vedela in slišala.

Nato smo si ogledali razstavo knjig, pri tem pa so se mnogi odločili tudi za nakup knjig, ki so jim bile všeč.

Obisk knjižnega sejma je bil zame zelo zanimiv, ker rada berem.

Anka Grčar, 7. razred

PREDSTAVITEV KNJIGE MAJHEN ČLOVEK NA VELIKI POTI

Prvič se je zgodilo, da so v našem kraju predstavili novo knjigo. To je bila knjiga naše rojakinje Vide Brest Majhen človek na veliki poti; izšla je pri Mladinski knjigi. O svojem delu nam je avtorica tudi sama spregov-

vorila.

Pisateljica Vida Brest je leta po vojni in še pozneje mnogo hodila po šolah, pa ne sama - po navadi s pisateljem Francetom Bevkom. Pionirji so jo radi poslušali in tovarišica Vida je še z večjim veseljem pripovedovala zgodbice iz NOB, vedno nove. Tako jo je ob neki priložnosti pisatelj Bevk nadrl, češ, zakaj teh zgodb še ni napisala. Tako sta se dogovorila. Predlagal ji je tudi naslov: Majhen človek na veliki poti, ki se zgodbicam tudi simbolično prilega. Pa še nekaj ji je zabičal: "Vse po resnici napiši, nič drugega!"

Vida Brest je te zgodbice napisala; seveda ne vseh, saj jih ima še veliko v glavi. Zgodbice so pred leti najprej izhajale v Pionirskem listu, potem pa ni bilo o njih nič slišati, saj je pri založbi dolga vrsta. Pri založbi Mladinska knjiga so ilustratorja izbrali sami, to je Marjan Amalietti. "Pot, da dobiš v roko knjigo," je dejala pisateljica, "je zelo dolga." Pisateljica je s črno-belimi ilustracijami prav tako zadovoljna, kot če bi bile barvne. Knjiga je na zunaj lepa, še lepša je vsebina; torej: preberite jo, če je še niste!

Kmalu spet pričakujemo kako novo knjigo naše rojakinje in srečni bomo, če jo bo pisateljica spet lahko predstavila v domačem kraju.

Anka Grčar, 7. razred

NAGRADNA EKSKURZIJA REVIJE PIONIR

Pri muzejski lokomotivi na železniški postaji smo se zbrali tisti učenci z mentorji, ki nas je uredništvo Pionirja povabilo na ekskurzijo za uspešno sodelovanje pri letošnji Pionirjevi raziskovalni nalogi: Umetnostni spomenik v našem kraju.

Na naši šoli smo pripravili naslov: Gotska cerkev v Šentrupertu.

Najprej smo si ogledali Zavod za naravno in kulturno dediščino - ali po starem Zavod za spomeniško varstvo. Tam smo videli marsikaj: od retuširanja, zlatenja, dela v laboratoriju in obnavljanju vsega starega. Delavcev v tej organizaciji je malo, večino jih gre na teren, po poklicu pa so slikarji in kiparji. Tudi učence in mentorje je marsikaj zanimalo, kajti v teh prostorih nisi vsak dan.

Razdeljeni smo bili v dve skupini; eni so si ogledovali zavod in delo, drugi pa smo se s člani uredništva pogovarjali o letošnji nalogi in o načrtih ter predlogih za prihodnje šolsko leto.

Ker so ob ponedeljkih galerije zaprte, smo se odpravili v Plečnikov muzej. Ker nas je bilo veliko, smo se spet razdelili v dve skupini. O znamenitem arhitektu Plečniku nam je pripovedoval oskrbnik, ki ima sicer tudi redne članke v Pionirju. Tudi v tej znameniti hiši smo imeli kaj videti. Plečnik je bil res mojster. Kar ponosna sem, da je prav on napravil tudi načrt za pokopališče v Šentrupertu.

S to ekskurzijo sem dosti pridobila, saj drugače nimam možnosti za take ogledе.

Anka Grčar, 7. razred

SREČANJE Z AKADEMSKIM SLIKARJEM IVETOM ŠUBICEM

Akademski slikar Ive Šubic se je rodil v Hotavljah, vasici blizu Poljan. S tem preprostim človekom se je na 15. srečanju dopisnikov v Škofji Loki pogovarjal pisatelj in urednik Janez Kajzer.

Rad riše, odkar pomni. Njegovi spomini še segajo v čas, ko je risal na peči in za mizo živali, ki jih je imel zelo rad. Risal je na razne papirčke od sladkorja in še na druge papirje, ki jih je razrezal ter nato nanje narisal. Najbolj se spominja, kako je skušal narisati konja. Njegova risba ni bila konju kaj preveč podobna.

Njegovo željo po risanju je uvidel in uresničil stric, ki mu je narisal kolikor toliko solidnega konja. Nato je Šubic zopet poskušal sam. Najprej je prerisal glavo, nato še ostalo. Tako se mu je risba posrečila. Zdaj je risal še druge živali.

Nato smo od slikarja zvedeli, kaj ga je privedlo v mestne šole in poznejši poklic slikarja. Takole je pripovedoval:

"Blizu našega doma je večkrat hodil slikat neki slikar iz Ljubljane. Vedno sem ga opazoval pri slikanju, vendar tako, da me ni opazil. Tube, iz katerih se je še dalo iztisniti nekaj barve, je slikar vedno pustil. Ko je slikar odšel, sem njegovo mesto zavzel jaz. Obnašal sem se kot pravi slikar.

Tudi sam sem si naredil ravno tako stojalo za slikanje, kot ga je imel on. Z ostanki njegove barve sem hotel narisati Blegoš. In zgodilo se je, da je slikar nekaj pozabil in se je vrnil. Takrat sem se na njegovem mestu že šopiril jaz. Ko sem ga zagledal, sem se skrnil. Slikar je opazil moj talent in je šel k nam domov pregovoriti starše, naj svojega sina pustijo v mestno šolo. Ta slikar je torej doma prepričal starše, da so me pustili prvič od doma - v šolo. V začetku mojega šolanja sem hotel enkrat tudi pobegniti domov. To bi bilo zame usodno. Če bi takrat ušel, danes verjetno ne bi bil slikar. Ko sem hodil v mestno šolo, sem vsak teden od doma prinesel v "ruzaku" hlebec kruha.

Prve slike je Šubic naredil iz veselja, talent pa je opazil tudi ravnatelj Karel Sovre. Za preizkušnjo mu je dal prerisati zajca nemškega slikarja. Ta slika je bila zelo natančna, tako da se je mladi šolar precej namučil, da je vsako dlako skoraj ravno tako narisal. Prva preizkušnja je uspela. Sovre je bil zadovoljen.

Leta 1941 so Nemci po zasedbi Poljanske doline začeli izseljevati učene ljudi (učitelje, duhovnike), nato trgovce. Njegov oče je sodeloval v prvi svetovni vojni, zato je otroke vzgajal v trdem duhu do sovražnikov. Kot je slikar večkrat ponovil, mora vsak slikar vedno imeti s seboj skicirko. Tega se je naučil v šoli. Na skicirko narišeš skico. Vendar pa je tudi povedal, da je težko, skoraj neverjetno 100 % realizirati zamisel. Ive Šubic je imel skicirko s seboj tudi v drugi svetovni vojni, v katero se je vključil leta 1941.

Šubic je tudi sodeloval v Dražgoški bitki, zato nam jo je na kratko tudi opisal. Povedal je, da je bil v tistem času desetar. Takrat so ga poslali z njegovo desetino na Jelovico, kjer je bil v mrazu in visokem snegu v zasedi. Pozneje je zašel Šubic tudi v Kočevski Rog v tiskarno Urška. Tam so začeli izdajati prve mladinske časopise. To je bilo leta 1943. Izdajal je tudi brigadno glasilo brigade Tone Tomšič.

Kot je še povedal, je bilo mlademu človeku v vojni zelo težko, vendar je z voljo in vztrajnostjo šlo.

Ive Šubic najbolj ljubi tople barve, na drugi strani pa hladne za risanje zime. Manj ljubi zelene barve. Pozimi smuča in sploh ima rad zimo. Rad riše kmečko življenje okrog domačije, na drugi strani vtise iz NOB. Veliko stvari Šubic še ni naslikal, boji se, da bo zmanjkalo časa. Ima še veliko, mnogo skic.

Nešteto krat je naslikal Blegoš, največkrat pozimi. Poljanci pravijo, da

mora biti vsak domačin vsaj enkrat na njegovem vrhu. Tudi sam je bil ob najlepših trenutkih na vrhu Blegoša. Po Dražgoški bitki je šel z brigado čez Blegoš - ob sončnem zahodu. Tega trenutka Šubic ne bo nikoli pozabil, te nepopisne lepote ob takih težkih časih.

Šubic je tudi avtor mozaika ob spomeniku padlih v Dražgoški bitki v Dražgošah. V tem mozaiku je upodobil tudi več obrazov Cankarjeve brigade, trenutke iz bitke.

Ilustriral je več kot sto knjig, najraje ilustrira partizansko tematiko ali pa prizore iz kmečkega življenja ter živali.

Ilustriral je tudi Slovensko berilo in ob tej knjigi se je naučilo brati približno 300.000 ljudi.

Trenutno slika pokrajino, tudi Škofjo Loko, pripravlja pa tudi neko kmečko figuro. Trenutno je ilustriral Petrčkove pravljice. Zraven je še dodal, da ima zelo rad otroke.

Njegovo načelo pa je trdo delo, spoštovati pa mora tudi delo drugih. Zvedeli smo tudi, kako je nastala slika Gorenjska kmetica. Ko je šel slikar Šubic z Javorja peš, je zagledal staro kmečko domačijo. To si je skiciral, zapisal, drugič pa je videl še kmetico, ki je šla na polje, z vilami v roki.

Poudaril je tudi, da sliko še vedno popravlja, dokončuje, čeprav je v bistvu gotova. Mogoče manjka kakšen odtenek in podobno.

Šubic nam je označil tudi Poljance, njihov značaj. Poljance nam je opisal kot robate, oglate ljudi z velikimi rokami, zasanjanimi v svoje hribe. Vendar računajo zelo dobro.

Če pa zboli človek, ga zdravijo sami z najrazličnejšimi domačimi zdravili; ako zboli žival, takoj pokličejo živinozdravnika. Včasih je kakšna stvar, ki je Poljanci sploh ne razumejo.

Radi imajo nekaj domačega, nekaj poljanskega - njegove slike.

Kot pa je tradicija pri Šubičevih, tudi Ive riše na hiše freske.

Akademski slikar Ive Šubic je za svoje delo pri Mladinski knjigi prejel že pet Levstikovih nagrad.

Zaslužil si jih je.

Anka Grčar, 7. razred

MOJI SREČNI DNEVI OB POTOKU BISTRICA

Blizu nas teče potoček Bistrica. Starši so mi povedali, da izvira v hribih nad Dolami.

Ob njem je majhen gozd. V jutranjih urah slišim od potoka ptice. V vodi živijo tudi raki in ribe. Ob bregu vidim divje race in goske. Potok je zelo deroč in ima veliko brzic. Ko teče mimo nas, ima veliko ovinkov, ki izpodjedajo breg in delajo tolmane. V bližini mojega doma ima dva tolmana. Tam blizu otroci ne smemo hoditi, ker bi lahko kdo padel in bi se utopil. Če dežuje, voda v potoku zelo naraste.

Večkrat hodim ob potoku in poslušam, kako se voda zaletava v breg. V prostem času vzamem knjigo in grem k potoku. Sedem pod košato drevo, ki mi dela senco, in berem. To je najlepše spomladi in poleti, ko je vreme toplo. Ob potoku preživim veliko lepih ur.

Cvetka Kumer, 4. razred

POMLAD

Pomlad je lepa,
ker sonce greje,
ker vse zeleni,
ker roža zacveti,
ker ptički nam pojo
veselo pesmico.

Mateja Povše, 3. razred

POTOK

Sredi naše vasi
potoček žubori
in čez kamenje drvi.
Včasih nanj se razjezim,
kadar mlinček naredim,
potok pa mi ga razdre,
za moj trud on nič ne ve.

Poleti pa se ob potoku veselim,
v njem se kopam, čofotam,
plavam
in se s prijatelji zabavam.

Janko Škarja, 8. razred

SPOMLADI

Spomladi
trava ozeleni,
v grmu ptiček žvrgoli,
drevje zacveti,
kmet orje
in krompir sadi
ter se pridelka veseli.
Metuljček pa na travnik odleti,
na rožo sede
in jo okrasí.

Sonja Žonta, 5. razred

POTOČEK

Potoček po naši dolini
leno se vije.
Veliko ovinkov ima.
Po kamnih žuboreče teče
in kar dva tolmana v njem sta.
V breg se zajeda,
zemljo odnaša
in drobno mivko prinaša.
Kadar dežuje,
je voda v potočku velika.
Takrat potok tako šumi,
da se ga vsak otrok boji.

Jože Radovan, 5. razred

MOJI USPENI NA ŠPORTNEM DNEVU

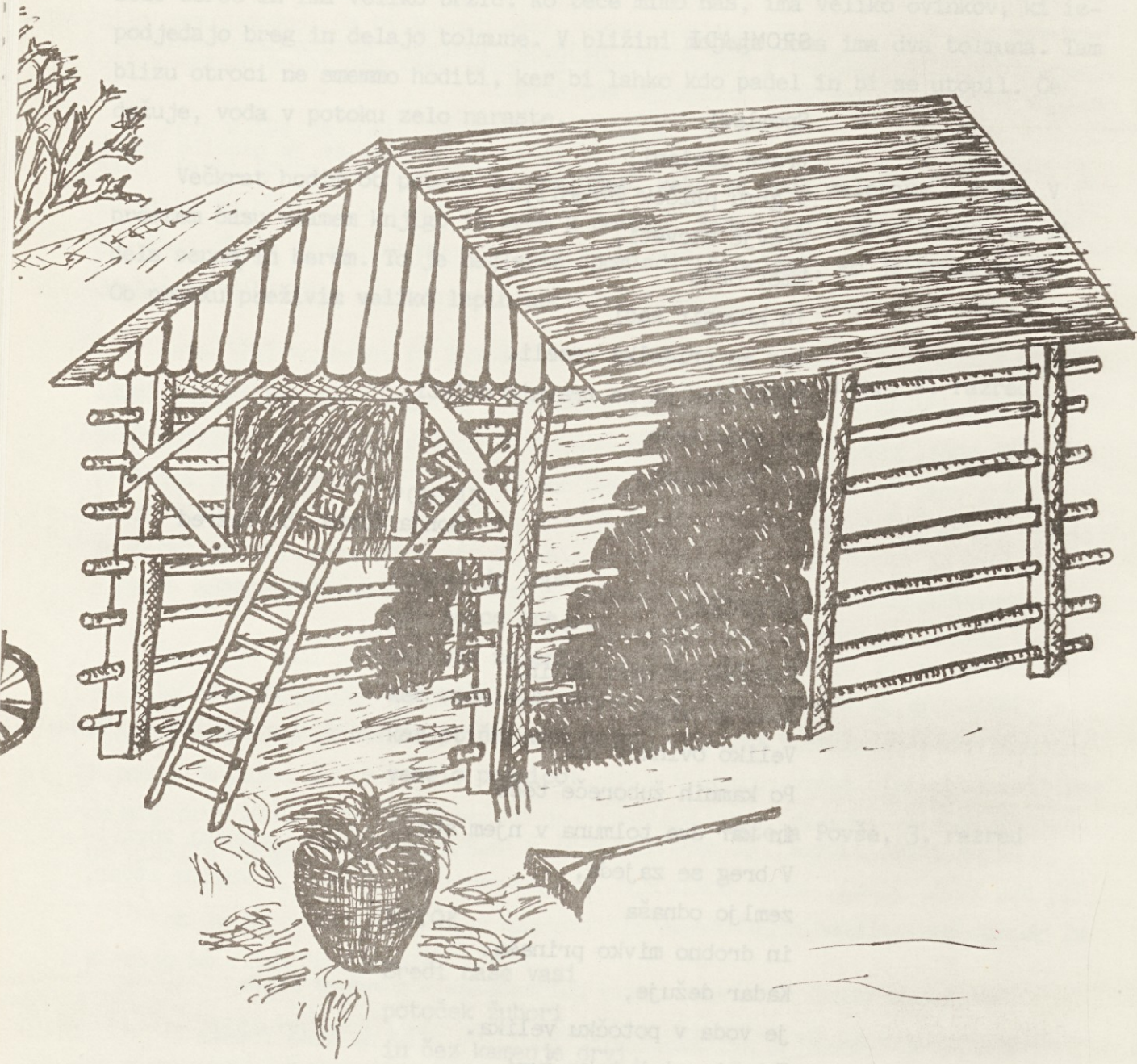
Cvetka Kumer, 4. razred

Fred nekaj dnevi nazaj je učitelj belouske vaje povedal, da bomo imeli športni dan. Vsi smo bili zelo veseli, jaz pa še prav posebno, ker sem za

Janko

MOJI SREČNI DNEVI OB POTOKU VESELIN
KARSTIŠKI UKOTU OB POTOKU VESELIN
v njem se kopam, čofam,
glavam
in se a prijašnji zapavam.

blizu nas tebe počel obet sam uzli
blizu otoci in na vseh straneh se izdaja
blizu otoci in na vseh straneh se izdaja

da se razveselijo vsi otroci
in drobnim mišam pri
kateri dežate,
je voda v potoku velika
in potok tako suh
da se razveselijo vsi otroci
in drobnim mišam pri
kateri dežate,

NOGOMET

Tone brca žogo
levo, desno naprej in še nazaj,
jo v naglici poda še Petru,
on pa brca proti vetru.
Potem pa: hop!
Peter skočil je
kot konj v galop,
se za žogo je pognal,
in naravnost v GOL podal!

Bogdan Bracar, 6. razred

NOGOMETNA TEKMA

Popoldne smo se otroci odločili,
da bi nogometno tekmo priredili.
Ko se igra je pričela,
se je žoga kotalila
in se v naš gol zvalila.
Ves jezen zakriči vratar Urban:
"Propadel je moj plan!"

A kmalu rezultat se spremeni,
žoga hitra
v sosedov gol odleti
in rezultat: ena proti ena
se glasi.

Tekma postane napeta:
gol sem, gol tja.
Zmaga pa je naša,
poražena ekipa je sosedova.

Jože Radovan, 6. razred

MOJI USPEHI NA ŠPORTNEM DNEVU

Pred nekaj dnevi nam je učitelj telesne vzgoje povedal, da bomo imeli športni dan. Vsi smo bili zelo veseli, jaz pa še prav posebno, ker sem za

šport zelo navdušena.

Preden se je začel športni dan, smo imeli še eno uro pouka, ker je bila zunaj še rosa. Komaj sem čakala, da bomo šli na igrišče. Ko je zazvonil zvonec, smo odhiteli. Najprej sem si ogledala razpored športnega dne. Najprej smo imeli tek na 300 metrov. Pred nastopom sem bila zelo nestrpna. Imela sem eno hudo tekmico. Ko je tovarišica rekla: "Zdaj!" sem jaz stekla, kar se je dalo. A tekmica me je prehitela. Sledila sem ji. Ko smo tekle drugi krog, sem napela vse sile in sem jo v ovinku prehitela. Stekla sem v cilj. Bila sem prva in tako se je uresničilo, kar sem si želela. Naslednjo uro smo bili prosti. Gledala sem učence drugih razredov, ki so tekmovali. Nato smo skakali v daljino. Od deklet iz našega razreda sem bila spet prva. Z veseljem sem nato odšla v telovadnico, kjer smo imeli skok v višino. Spet me je čakal uspeh. Ko sem preskočila višino 120 cm, sem bila zelo vesela. Na koncu sem preskočila 125 cm. Nato sem šla metat 2 kg težko kroglo. Najprej sem potežkala vse krogle. Bile so kar težke. Ko sem kroglo vrgla, me je zabolelo v rami. Nisem vrgla veliko. Nato sem šla tekmoval v teku na 60 metrov. Bila sem druga. Uspeha na športnem dnevu sem bila kar vesela. Drugi dan so obesili list z uvrstitvami. Nato so najboljšim podelili še diplome.

Barica Rugelj, 6. razred

LETALSKI MITING

Ko je bil v Cerkljah letalski miting, sem se odpeljal tja z avtobusom z učenci iz vseh šol trebanjske občine. Na mitingu so bila razstavljena letala pa tudi helikopterji in protiletalsko orožje. Ogledali smo si nekaj točk, v katerih so letala izvajala akrobacije ter spuščala padalce. Najbolj me je zanimalo letalo, ki lahko doseže hitrost 2300 km na uro.

Ko je bil letalski miting končan, smo se odpeljali domov.

Bogdan Broar, 6. razred

PLESNE VAJE

Na naši šoli imamo v drugem polletju ob sobotah plesne vaje. Radi jih obiskujemo učenci iz sedmega in osmega razreda. Zberemo se ob desetih v telovadnici. Menberica nam naka igrat plesaže plesne korake sama, potem pa pleše z nami. Zmara j najprej plesvima petke in blus, potem pa se učimo kaj dru-

gega.

Mislím, da je ta dejavnost pametna, ker je le dobro, če zna mlad človek plesati. Odkar hodim k plesnim vajam, še z večjim zanimanjem gledam po televiziji oddaje, kjer nastopajo plesalci.

Marjanca Cugelj, 7. razred

MOJA ŠOLSKA KLOP

Pišem na klop.

Uboga klop!

Kar smili se mi, saj je vsa pokracana pa tudi s tehničnimi nožki porezljana. Simbolov nešteto moja klop ima, pa prebodenih src, simpatij in formul, najrazličnejših imen; porisana pa je še z mnogimi prabitji in bitji iz današnjega življenja.

Vanjo pa so urezljane tudi najpomembnejše skupine in pevci. Sicer pa ima moja klop kar dolgo zgodovino. Tudi njenih lastnikov je bilo že mnogo. Seveda pa se menda nobeden ni pozabil včlaniti v seznam na klopi. Tudi moja roka večkrat vzame svinčnik in kaj nariše ali pa skuša izumiti kakšno novo pisavo, tudi portretov se loti.

Le z nožkom se moja roka ne igra po klopi.

Anka Grčar, 7. razred

SVINČNIK

Svinčnik piše in riše

po listih,

po klopeh,

po zidu,

po tleh,

koder hoče,

koder se mu zdi.

Piše

stavke, črke,

številke, račune

in še vse druge mogoče stvari.

Riše

trikotnike, kroge,

potoke, ki žuborijo,

zlato sonce,

vlak, ki piska,

živali,

gozdove

in zelene bregove.

Tudi jaz s svinčnikom rišem,

pišem v šoli

in če za kontrolko petko dobim,

se nič ne jezim.

Andreja Ruperčič, 3. razred

ŠOLSKA KLOP

Vrsta za vrsto

stojijo šolske klopi.

Vanje učenci

zarezujejo

svoja imena

in druge reči.

Včasih ima klop srečo,

da lastnika

dobrega dobi,

takrat nič hudega

se ji ne zgodi.

Šolska klop

vedno v vrsti

mirno sedi

in pridnih učencev

si želi.

Ivica Tratar, 7. razred

Razmišljanje

Leto 1984 - prestopno leto.

Leto 1984 - Orwellovo leto.

Nekateri praznoverneži prerokujejo, da je prestopno leto v znamenju nesreč. Meni pa se zdi, da je tako, kot so druga leta, le da je za en dan daljše. Le zakaj je ta dan tako pomemben, da se o prestopnem letu toliko govori?

Za letošnje leto pa je še posebno veliko raznih napovedovanj, ki kar preveč straše.

Le kaj nas v tem popularnem Orwellovem letu sploh še čaka? Naravne nesreče prihajajo vsako leto v različnih oblikah. Po toči se posevek obnovi; sušo, dež, mraz prenesemo. Težje pa je popravljati napake ljudi, ki so svoje življenjske moči in cilje usmerili v napačno smer. Človek si ureja življenjski prostor, a v svoji ihti sploh ne vidi, da marsikaj uničuje in zastruplja naravo in sebeda dutu sebe. Čeprav se marsikatere svoje napake zaveda, vse preveč prizadevanj za drugačno ravnanje ostane le na papirjih in v planih.

Kaj bo v tem pogledu prineslo letošnje leto?

Kaj nam bosta prinesli tehnološka revolucija in oboroževalna tekma?

Težko je razumeti oboroževalno tekmo in današnjo potitiko nekaterih držav.

Zakaj Američani nameščajo jedrske rakete v Evropi?

Veliko je ZAKAJEV, premalo je pametnih odgovorov.

Zakaj so vojne in zakaj trpi in umira toliko ljudi?

Zakaj je v svetu lakota, če pa bi lahko z denarjem, namenjenim oboroževanju nasitili vse milijone lačnih?

Četudi sem še otrok, se sprašujem, kam to pelje in vse skupaj se mi včasih zdi otročje, čeprav se tudi zavedam, da je presneto resno.

Ali bomo ljudje res postali sužnji svojega uma in znanja?

To je najbrž odvisno od tega, kako hitro bomo ukrepali, koliko volje bomo imeli.

Težko je spoznavati in razumeti današnjega človeka.

Ali bo današnji človek v letošnjem letu delal sebi v prid?

Vreme je muhasto, ljudje tudi!

Leto 1984 je v mojem življenju že četrto prestopno leto. To se pravi - dvakrat prestopno leto. Pa se mi zdi, da zame le ni tako pomembno, kot je morda za ti-

ste, ki toliko govorijo o Orwellu.

Zame bo pomembnejše in težje naslednje leto, ko se bo treba odločiti za poklic, ko bom z osnovne šole prestopila v usmerjeno izobraževanje. In zato o prihodnjem, o svojem prestopnem letu, več razmišljam kot o letošnjem Orwellovem. Pa vendar - kaj pričakujem še letos?

Dober uspeh v šoli, lepe, četudi delovne počitnice; skratka, želim si zanimivo in dobro leto.

Sem optimist.

Anka Grčar, 7. razred

KAJ MI JE IZ LETOŠNJEGA ŠOLSKEGA LETA NAJBOLJ OSTALO V SPOMINU

3. razred:

- ko smo praznovali novoletno jelko. Andrejka Ruperčič
- ko sem dobila slabo oceno. Mateja Bizjak
- športni dan in dan mladosti. Damjan Zupančič

4. razred:

- tisti srečni dnevi, ko sem dobila v redovalnico pet. Melita Zupančič
- ko smo dobili novega učitelja za telesno vzgojo. Boris Skol
- kò smo šli na ekskurzijo in se ustavili v muzeju NOB. Damjana Bartolj
- ko smo se v Tivoliju vozili z vozički. Tadeja Kisovec
- obisk v živalskem vrtu. Cvetka Kumer in Martina Povše
- kako je opica iz živalskega vrta prosila banane. Marjeta Golob

5. razred:

- nemščina, ker me ta predmet najbolj veseli. Sonja Žonta
- ekskurzija v Belo krajino. Marjan Ruperčič
- Belokranjski muzej v Metliki. Jernej Kotar

6. razred :

- knjiga Zaklad Sierra Madre. Jože Radovan
- pohod na Lisco, ker zelo rad hodim v hribe. Franci Zupančič

7. razred:

- ko smo kupovali ključ od osmarjev, ker so pri tem nastale razne komplikacije zaradi denarja. Ivica Tratar
- pohod ob žici okupirane Ljubljane, ker sem bila prvič tudi jaz med tako veliko množico ljudi. Milena Kotar
- bralna značka, ker sem jo med prvimi osvojila; knjige so bile zelo prijetne. Marjanca Cugelj
- dan, ko je šlo v šoli vse "po maslu": padale so petice, štirice, pa tudi kakšna trojka, toda vsi smo bili zadovoljni, saj tako ne gre vsak dan, mar ne? Mira Krajšek

ste, ki toliko govorijo o Orwellu.

LA MI JE IZ LETOŠNJEGA ŠOLSKEGA LETA NAJBOLJ OSTALO V SPOMINU
Zanimivo bo povzeto in sčlenjeno ob zbiranju

ključ, ko bom z osnovne šole prestopila v učni center. In zato pripravi
prihodnje leto. In zato pripravi leto, ko bom prestopila v učni center.

PREPROSTE BESEDE
OB ŠTIRIDESETLETNICI NAŠE DOMOVINE

Pa vendar, ko bom prestopila v učni center, bom dobila novo
ko sem dobila novo učno knjigo. In zato pripravi leto, ko bom prestopila v učni center.

in o ni
Sem

- DRUŽBA IN DELO
- ČLOVEK ČLOVEKU - BRAT
- MOJ ODNOS DO ŽIVALI
- KULTURNA DEJAVNOST
- IZ ŠOLSKIH KLOPI

razred:
- štati srečni dnevi, ko sem dobila v redovni učni center. In zato pripravi leto, ko bom prestopila v učni center.
- ko smo dobili novega učitelja za telesno vzgojo. Boris Škof.
- ko smo šli na ekskurzijo in se ustavili v muzeju NOB, Damjana Barčič.
- ko smo se v Tivoliju vozili z vozilom. Tadeja Kisovec.
- opitek v živalskem vrtu. Ovetka Komar in Martina Povše.
- tako je opitek iz živalskega vrta postal bananen. Martina Golob.

PREPROSTE BESEDE
GLASILO OSNOVNE ŠOLE dr. Pavla Lunačka v Šentrupertu

šolsko leto 1983/84 leto XIV, številka 1

- Uredniški odbor: člani novinarskega krožka
- Mentorji: Mojca Slak, Danica in Jože Zupan
- Likovna spremljava: člani likovnega krožka pod vodstvom mentorice
Marinke Križman

Tisk: KPD Dob
Naklada: 100 izvodov

